

PRIMER PREMI

**Alumnat de quart a segon de
Batxillerat o equivalent**

Poesia

Júlia Navarro

Avui penso en tu

AVUI PENSO EN TU

Ahir pensava en tu
i a la ment em venia
la teva sonora rialla.

Ahir pensava en tu
i pensava en joc i alegria, en vida.
Ahir pensava en tu
i pensava en futur.

Però injusta i cruel vida
que t'encebes en els indefensos,
que escanyes l'alegria
i destrueixes, al teu pas, els somnis.

Avui penso en tu
i sento el teu dolor,
sento el patiment de qui t'estima,
la seva tristor.

Penso en el que havia de ser i ja no serà
i penso en els que com tu pateixes, patien,
però que ja ens han deixat.
I la ràbia em colpeja
amb la fúria de mil canons.

La teva lluita em conmovi,
la teva força m'emociona,
però em dona la impressió
que aquesta puta malaltia
ha pervertit la teva infància.

Avui penso en tu
i no hi ha futur, hi ha present.

I com cada dia,
avui penso en tu.

Pseudònim: Decebuda

Modalitat: poesia
Categoria: 5^a

ACCÈSSIT

**Alumnat de quart a segon de
Batxillerat o equivalent**

Poesia

Marta Cortés

Rosas negres

ROSAS NEGRAS

En mis huesos se escribían
su odio y su rabia,
en forma de los golpes más duros
que un hombre jamás ha escrito. y bonitos

En mis muslos,
de sus uñas
las marcas.

En mis brazos,
de sus arrebatos,
las cicatrices.

En mi pecho,
de sus cigarrillos
las quemadas.

En mis ojos,
de sus nudillos,
los moratones.

En mi pelo,
de sus tirones,
costras que nunca sanan.

En mi mente,
traumas, pesadillas,
secuelas de una peli de terror
que protagonizé involuntariamente.

Recorría por mi piel,
día tras día, un riachuelo
rojo y donde crecían las preciosas rosas
que hacían de espinas mi corona.

Yo era su reina, su dama,
la bella de una bestia,
con más pelo en el corazón
que en sus asesinas manos.

modalitat: poesia
categoria: 5a categoria
títol de l'obra: Rosas negras
pseudònim: clikkie

ACCÈSSIT

**Alumnat de quart a segon de
Batxillerat o equivalent**

Poesia

Sara Subirats

Escrito en el agua

ESCRITO EN EL AGUA

Esos días llenos de júbilo se empañan
junto a los recuerdos de color rosa,
junto a las palabras que nunca me dijiste;
y la pena llega, implacable.
Poco a poco todo lo que éramos se disipó.
El error fué nuestro, al querer ser eternos.
Y la lluvia me recuerda los versos que te componía,
y esas líneas infernales se reían de mí,
mientras tú hacías de la poesía algo banal.
si era comparada contigo,
y después de muchos tormentos
logré entender que poesía eras tú,
escrito en el agua.

PRIMER PREMI

**Alumnat de quart a segon de
Batxillerat o equivalent**

Narrativa

Júlia Navarro

Msichana, ser una nena a Somalia

msíchana, ser una nena a Somalia

***Aquesta és una història fictícia, però en molts indrets del món, avui en dia,
podria ser realitat...***

La Johari es va aturar davant la porta, les seves mans tremoloses es van aferrar al pany...

La Johari havia nascut feia dotze anys a Baidoa, una petita aldea de Somalia. Com totes les nenes que coneixia la seva infantesa havia estat plena de patiments. Tenia un pare molt respectuós amb les seves creences i una mare temerosa d'un marit que no havia escollit. La Johani era la gran de sis germanes, potser era per això que el pare estava sempre de mal humor, un fill baró hauria portat riquesa a la família. Ni la Johari ni les seves germanes no havien anat mai a l'escola, el pare els ho havia negat, creia que era una pèrdua de temps, que les noies havien de formar-se a casa per aprendre a ser unes bones esposes, que l'escola hauria d'estar reservada per als nois, així que elles havien après a cuinar, a netejar i a tenir cura del bestiar de ben petites.

Pocs dies després que la Johari complís 12 anys el pare li va dir que l'havia compromès amb un home, que ja era prou gran, que havia de complir amb les tradicions. La mare escoltava callada, evitava mirar-la, sabedora del que li esperava. La Johari va plorar tota la nit, i moltes nits més.

Un dia, al cap d'un temps, quan la Johari va arribar a casa, hi havia un home desconegut. El pare l'agarrà pel braç, la va plantar davant d'aquell home i li va dir que era el seu futur espòs.

Era un home gras, d'uns 50 anys, tenia una mirada profunda que li va fer sentir

esgarrifança per tot el cos. Amb un gest de cap li va indicar que anés cap a la porta, la van creuar i d'una empenta la va fer pujar al seient de darrere d'un desmanegat cotxe. Ni un comiat, ni una abraçada, aquesta va ser la fi de la seva vida en família i de la seva infantesa.

El significat de Johari en swahili és gemma, joia, i com un be que et pertany, i per tant, pots vendre, el seu pare va mercadejar amb ella i se la va vendre a en Basmar, un senyor de la guerra del clan dels darod.

Va ser un llarg i silenciós viatge, en Basmar li va dirigir un únic cop la paraula per, amb to brusc, dir-li que si tenia set hi havia una ampolla d'aigua sota el seient, la Johari paralitzada per la por tan sols va poder negar amb el cap i aquest va ser tot el contacte que van tenir fins arribar a Mogadiscio.

La Johari mai havia estat a la capital, de fet mai havia sortit de la seva petita aldea. Tot i l'estat ruïnós que presentava la ciutat després de tants anys de guerra i d'espoli, la Johari estava aclaparada.

Es van aturar davant d'un gran edifici, en Basmar va baixar del cotxe, li obrí la porta i va etzibar un brusc: -baixa!

La Johari va obeir i el va seguir a l'interior de l'edifici, tot era misteriós i nou per la noia; acostumada al sòl de terra i a no tenir res que no pogués proveir la mare natura, el mobiliari i altres coses que hi havia a la casa li eren desconegudes. Van entrar a una sala on hi havia tres dones, dues d'elles vestien **niqab** i l'altra, la que semblava més jove, duia la típica túnica somali. En Basmar, després de donar indicacions a les dones, va sortir de la cambra; aleshores la dona més jove es va apropar a la Johari, la va prendre de la mà i la va fer seure, li va oferir un te i li va preguntar el nom. La Johari va esclatar en un plor infinit, aquell petit gest d'humanitat va fer que sortís de l'estat de xoc en el qual es trobava.

Les dones la miraven; pel gest dels seus ulls semblava que entenien el seu patiment, de fet, elles també ho havien viscut.

-Em dic Johari, va dir la noia quan va poder aplacar el plor.

Les dues dones que vestien niqab eren la Layla, primera muller d'en Basmar i la Jamilla, la tercera; l'altra dona era la Rashida, filla d'en Basmar i de la seva segona esposa, que havia mort durant el naixement d'aquesta.

La Rashida tenia disset anys, feia uns mesos que havia tornat a casa del seu pare després que el seu marit l'hagués repudiat. El matrimoni de la Rashida també havia estat pactat, amb un altre senyor de la guerra amb qui en Basmar tenia negocis, aquest l'havia "tornat" al·legant que la Rashida era insubordinada, massa influenciada pel pensament occidental, una **galb**.

Quan la Johari es va tranquil·litzar una mica la Layla i la Jamilla la van dur a la cambra de bany, allí la van despullar, rentar i la van vestir amb una túnica i un **hiyab**. Després la van conduir fins a la cuina on la Rashida les esperava amb la taula parada i li va servir un bon plat de cabra amb arròs . -Té, menja, de ben segur que tens gana, li va dir. -I si t'ho acabes tot, després, podràs menjar un bon tall de **halwo**, veuràs que bo!

La Rashida va explicar a la Johari que en Basmar havia marxat uns dies a Somalilandia per negocis, que mentre ell estès fora elles havien de preparar la cerimònia del casament.

La Johari va tornar a esclatar en plor. -Però jo no em vull casar amb el teu pare, és vell!

Aquella nit i les següents la Johari gairebé no va dormir, no feia més que pensar en el que li esperava quan tornés en Basmar. Els dies no eren molt millors, tot i que la companyia de la Rashida la reconfortava, ella era la filla de l'home que l'havia comprat i, de ben segur, era el fruit d'un altre matrimoni forçat com el que tindria ella.

Durant els dies posteriors a l'arribada de la Johari , les dues dones més grans s'afanaren en els preparatius del casament; menjar, vestimentes, tot estava gairebé a punt per a quan arribés el gran dia, encara que per la protagonista havia de ser un dels pitjors de la seva curta vida.

La Rashida intentava animar la Johari, li partia el cor veure aquella nena trista i atemorida, però sabia que poc podia fer per ella, tot i que condemnava aquests casaments amb nenes tan joves, no podia oposar-se al seu pare, no en una cosa com aquesta. Sempre havia estat la filla díscola d'en Basmar, la mort de la seva mare, l'única muller a qui, a la seva manera, havia estimat; havia fet que tingués amb ella una paciència que mai havia tingut amb ningú més, i ella, sabedora, se n'havia aprofitat, però en aquest cas, si gosava ficar-se, no li ho perdonaria.

Els dies van anar passant, la Johari cada cop estava més defallida, la tristesa la consumia. Havia escoltat com les dones deien que l'endemà arribaria en Basmar, pel seu cap havia passat la idea de llevar-se la vida, però, com?, fins i tot per a això era massa nena.

Aquella nit la Rashida va anar a donar un cop d'ull a l'habitació de la Johari per veure si dormia, ho havia fet totes les nits empençada pel remordiment. Quan ja es donava la volta per marxar la Johari la va agafar de la mà i amb els ulls plens de llàgrimes li va dir: - Si us plau, ajuda'm!

La Rashida, sense dir res, se'n va desempallegar amb un gest sec i marxà.

L'endemà al matí la Rashida va obrir la porta de la cambra de la Johari i des d'allà estant li va ordenar que es vestís, havien de fer un encàrrec.

Era el primer cop des del dia que havia arribat a la ciutat que la Johari posava un peu al carrer. Van estar caminant molta estona, la Rashida agafava fort del braç la Johari i tan sols li dirigia la paraula per dir-li que caminés més de pressa. Després de caminar més d'una hora pels carrers de Mogadiscio la Rashida es va aturar davant d'un edifici de dues plantes, de façana que en temps millors havia estat

blanca. La Rashida va mirar fixament a la Johari i assenyalant-li la casa li va dir: -
Petita, he parlat amb uns amics, pertanyen a la Unió Africana, t'ajudaran.

La Johari va abraçar a la Rashida,

- Vine amb mi, li demanà.
- No, no puc, hi has d'anar sola.
- Però el teu pare...et matarà si sap que m'has ajudat.
- No et preocupis per mi, estaré bé, m'he de quedar. L'acaronà i, després d'eixugar-li les llàgrimes que li queien per la galta, li va dir: -Vinga, marxa!

La Johari es va aturar davant la porta, les seves mans tremoloses es van aferrar al pany, i va entrar.

Pseudònim: Kisasi

***Niqab:** vel integral islàmic, utilitzat per dones, cobreix els cabells, el coll i la cara, excepte els ulls.*

***Galb:** és com anomenen els somalis influenciats per la cultura occidental.*

***Hiyab:** mocador islàmic, tansols cobreix els cabells i el coll de la dona.*

***Halwo:** dolç popular de Somalia.*

Modalitat: narrativa breu

Categoria: 5^a

Títol: *msichana, ser una nena a Somalia*

ACCÈSSIT

**Alumnat de quart a segon de
Batxillerat o equivalent**

Narrativa

Laia Jardí

El descobriment de la pau eterna

Narrativa breu.

5a categoria.

El descobriment de la pau eterna.

Bàrbara Beaumont.

EL DESCOBRIMENT DE LA PAU ETERNA

Olívia Brugats era una noia de disset anys que vivia a Barcelona. Era intel·ligent, riallera, ambiciosa i divertida. No obstant, ella sentia que el ritme de vida que portava per culpa de segon de Batxillerat l'estava convertint en una altra persona. Els exàmens, i deures i el fet d'escoltar la paraula *selectivitat* deu vegades al dia van fer que senti que caminava sense rumb.

L'Olívia era una persona a la qual no li agradava demostrar els seus sentiments ja que creia que això la feia vulnerable envers la gent. És per aquesta raó per la qual s'ho guardava tot dins seu, sense deixar sortir ni un alè de llum a l'exterior. Tot i que no demanava ajuda a familiars o amics, buscava refugi en l'esport i l'escriptura, però arribà un moment en què això se li va quedar curt, així que va decidir provar quelcom nou i diferent, quelcom que havia vist algun cop a les revistes de la seva mare però que mai no s'havia atrevit a provar.

Qui li hagués dit a l'Olívia que, "gràcies" a la seva ansietat, la seva vida canviaria totalment?

Va descobrir el món de la meditació, el qual la va deixar totalment encisada. En moments d'estrès, es prenia deu minuts per a ella mateixa, per a la seva salut mental. Adoptava una postura còmoda i tancava els ulls. Posteriorment, començava a respirar profundament, deixant enrere tots els seus pensaments negatius i preocupacions. Al principi li costava, deixar la ment en blanc pot ser difícil en algunes situacions, però a mesura que ho anava practicant, cada dia una mica més, anava notant un canvi dins seu, quelcom que mai no havia experimentat. Meditar ajuda a ser conscient del moment present, l'únic moment en l'espai-temps en què tenim l'oportunitat de deixar petjada. Ella es passava gran part del seu temps revivint el passat o projectant el seu futur. Anhelava aquest descans, i la meditació es va tornar la seva via d'escapament. Poc a poc, l'Olívia es va anar trobant a ella mateixa, coneixent profundament el seu interior, cosa que mai s'havia parat a fer.

Arribà un dia en què es trobava tan profundament submergida en la seva sessió de meditació que va passar quelcom totalment inesperat. Tenia els ulls tancats, i quan els va obrir ja no es trobava dins la seva habitació, es trobava sortint per una mena de "portal. Quan va sortir, el primer que va pensar és: *Estic somiant, això no és real, no pot ser-ho*. Va mirar al seu voltant i tot el que hi havia era naturalesa: arbres enormes i frondosos, un enorme prat ple de flors de tot tipus i colors, fins i tot hi havia un riu amb les aigües cristal·lines. No entenia res, tot allò era massa real per a ser un somni, era literalment la definició de *Locus Amoenus* que tant havien parlat a Literatura Universal. Va decidir caminar seguint una drecera per veure si es trobava algú per preguntar-li on estava i com podia tornar a casa. Camina que caminaràs, semblava que estava entrant a una mena de vila, ja que hi va veure habitatges. Estava convençuda que trobaria alguna bona persona que l'ajudés a tornar a casa o que li expliqués què estava passant, quan, de cop, va veure quelcom que la deixà sense alè. A la seva dreta hi havia un elefant relativament petit, tot semblava normal fins que aquest va començar a dirigir-se-li, dient-li que si podia fer alguna cosa per ella. L'Olívia va perdre el coneixement, no

entenia com un elefant podia estar parlant amb ella. Quan va llevar-se, l'elefant la va portar a una plaça, on hi havia un grup de noies i nois meditant. Ella va alegrar-se molt al veure humans, per un instant es va pensar que en aquell lloc només hi havia animals i flors que parlaven. Una d'aquelles noies va aixecar-se i va anar cap a ella amb un somriure a la boca, cosa que a li va transmetre seguretat.

- Hola maca! M'ha comentat la petita Keops que t'has perdut -. va murmurar la noia.

L'Olívia va suposar que amb *Keops* es referia a l'elefant que li havia parlat abans.

- No entenc res, no sé on sóc. En qüestió de quinze minuts he vist elefants parlant, tigres jugant entre ells i flors que caminen -. es va començar a posar nerviosa -. Vull tornar a casa, he de tornar a casa!
- Eh, tranquil·la, tot està bé -. la noia li va passar la mà pel muscle dret i l'Olívia va sentir com tota ella es relaxava completament -. Digue'm, quin és el teu nom?
- Em dic Olívia -. va respondre més calmada -. I tu, com et dius?
- Tens un nom molt bonic, ho saps? El meu nom és Deva. Deixa'm explicar-te on estàs i com pots tornar a casa.
- Sí, si us plau -. demanà l'Olívia -.
- T'explico: et trobes a Shanti Vishnu, una illa formada per set regnes diferents. Va tornar a angoixar-se.- Què? Com que set regnes? No ho entenc, jo estava a la meua habitació tan tranquil·la, meditant, quan de cop apareixo aquí, dec estar somiant, oi que sí?
- No... No estàs somiant. Has arribat a un altre nivell de la meditació, poca gent ho aconsegueix. Pots tornar a casa sempre que vulguis, però quan meditis aquest és el lloc on acudiràs, no et sembla bonic? -. contestà Deva pacíficament.
- Sí, suposo. De totes maneres, tinc alguns dubtes.
- És clar, digue'm.
- Per què he vist elefants parlant? I dos tigres jugant tranquil·lament? I per què he vist flors caminant, com si tinguessin vida pròpia? -. va preguntar inquisitiva.
- Aquest lloc no és com el món que tu coneixes. Els animals es comuniquen entre ells mitjançant el llenguatge, com ho fem nosaltres. Has vist dos tigres jugant ja que aquí no hi ha ni un sol animal ferotge, tots ells viuen en pau, com tots els habitants de Shanti Vishnu, excepte els d'un regne...
- Ah, ara s'entén millor. Per què no viuen en pau els habitants d'un regne?
- Això no t'ho puc contestar jo -. li va respondre Deva decepcionada-. Has de tornar a casa ja, portes massa estona aquí i els teus pares es preocuparan. Segueix aquest camí i arribaràs al portal. Espero veure't aviat.

L'Olívia va tornar a casa pel portal que li havia dit Deva. Va aparèixer a la seva habitació asseguda en la mateixa postura en què estava, com si res hagués passat. En obrir els ulls va sentir un buit molt gran dins seu, es va quedar amb ganes de saber més sobre aquell meravellós lloc i saber què passava amb aquell regne que no gaudia de la pau. Va seguir amb la seva vida, estudiant pels exàmens, anant a classe... No obstant, no podia concentrar-se adequadament ja que només podia pensar en el moment en què tornaria a Shanti Vishnu. Va arribar la tarda i estava molt estressada; s'havia barallat amb el seu millor amic i, a més, havia d'estudiar per a dos exàmens, així que va decidir posar-se a meditar durant una estona. Va tancar els ulls i va inhalar profundament, va exhalar i quan va obrir els ulls tornava a estar a Shanti Vishnu, una alegria va recórrer tot el seu cos de dalt a baix.

Esperava tornar a trobar-se amb Deva, ja que necessitava resoldre els seus dubtes. En canvi, va trobar-se amb un home amb aspecte un tant peculiar. Mai no havia vist quelcom paregut,

tenia una alçada gens convencional i era molt gros. A l'Olívia li va recordar a la figura d'un home meditant que tenia la seva mare al menjador.

- Namasté, Olívia-. va dir aquell estrany home.

L'Olívia, preocupada, li contestà: - Qui ets? I com és que saps el meu nom?

- Jo ho sé tot, apa, acompanya'm.

Aquell home li transmetia una pau i tranquil·litat incomprensible, sentia que a mesura que parlava el seu cos s'anava relaxant progressivament.

- Primerament, em presento, jo sóc el Buda del Tercer Regne, pot adreçar-se a mi com a Gautama, encantat de conèixer-la.
- Igualment, Gautama -. respongué sorpresa-. Puc fer-li una pregunta?
- Si us plau.
- Per què jo? Per què he aconseguit arribar fins aquí, a Shanti Vishnu? Ah, i quin és el significat d'aquest nom? I per què hi ha un regne que no gaudeix de la pau?
El Buda no va poder evitar riure. - Bé, veig que ets una noia curiosa. En primer lloc, has aconseguit arribar fins a Shanti Vishnu ja que en molt poc temps has fet un canvi total en el teu ritme de vida. Fa uns mesos vivies ofegada en els estudis i en les teves obligacions, deixant de banda la teva pau interior, fins el dia que vas decidir que no podies seguir així i vas provar la màgia de la meditació. Quan medites, ho fas tan profundament que això t'ha portat al paradís dels *Set Regnes*. En segon lloc, Shanti Vishnu té un significat molt especial. "Shanti" fa referència a la pau que recorre l'ànima, la ment i el cos, i "Vishnu" és un apel·latiu associat a la protecció, cohesió, harmonia i allò diví. Aquesta paraula es vincula al món oníric. No et pareix que estàs somiant?
- Sí, la veritat és que el primer que vaig pensar quan vaig arribar aquí va ser que tot això era un somni. Per cert, t'has deixat una pregunta -. digué ella, riallera.
- Ho sé, però això és quelcom que no puc explicar-te, almenys encara no. En canvi, t'explicaré el significat del teu nom, et sembla? -. va preguntar Gautama, intentant canviar de tema-.
- Bé... D'acord-. va respondre una mica decepcionada.
- Olívia significa "la que porta pau", encaixes perfectament a Shanti Vishnu, però em sembla que ja és hora que tornis a casa.
- No m'apeteix, Gautama. No vull tornar a les obligacions diàries, a la rutina. Això no em fa feliç.
- Ho sé, però de moment és el que has de fer, poc a poc aniràs trobant el que et fa feliç a la vida.
- Em fa feliç estar aquí, sento una pau al meu interior que mai no havia experimentat.
- Doncs hauràs d'aprofitar tots i cadascun dels instants que visquis a Shanti Vishnu, sent conscient del present, tal i com la meditació t'ha ensenyat. Té, aquí tens un collar que vull que et posis, toca'l en moments d'estrès i ansietat, aquest permetrà que sentis pau i tranquil·litat. Ens veiem aviat -. i de cop, el Buda va desaparèixer.

L'Olívia va respirar profundament, va obrir els ulls i tornava a trobar-se a la seva habitació. Va inclinar la mirada al seu coll, i allí va trobar el collar que Gautama li havia regalat. Tenia forma de la seva flor preferida, la flor de lotus. Aquesta flor representa la puresa del cos i de l'ànima i, tot i que el Buda li havia regalat amb l'objectiu de relaxar-se en moments difícils, ella s'havia que només podia aconseguir la màxima felicitat si es quedava a Shanti Vishnu per a sempre.

Al dia següent, al tornar de l'escola, va anar directa a la seva habitació a meditar. Va inhalar i exhalar profundament i, al obrir els ulls, tornava a ser allà. Va començar a córrer amb un

únic objectiu, trobar a Gautama i explicar-li la seva situació. Va imaginar que el Buda estaria al llac i, efectivament, allí estava.

- Gautama! - va exclamar l'Olívia entusiasmada.
- Hola Olívia, és un plaer tornar-te a veure per aquí, com estàs?
- Necessito parlar amb tu, és urgent.
- Digue'm. - respongué el Buda desconcertat.
- Vull quedar-me a Shanti Vishnu eternament. Gautama, per molt que intenti trobar la felicitat i la pau al meu món, no ho aconseguixo, no després d'haver conegut aquest lloc. Aquí sento que sóc una altra, que puc aconseguir tot el que vulgui amb esforç i positivitat. Aquí tot és pau i harmonia.
- No ets la primera persona que vol quedar-se permanentment aquí, Olívia, però no et puc concedir aquest desig sense que facis quelcom a canvi per tota la nostra comunitat. Creus que seràs capaç?
- Sí! - va cridar amb un somriure a la boca-. Faré el que faci falta per quedar-me aquí.
- D'acord, no esperava menys de tu. Recordes la pregunta que em vas fer l'altre dia sobre el regne que no gaudia de la pau eterna? Doncs ara t'explicaré el per què. Tots els regnes hem aconseguit la pau gràcies a algú com tu, algú que ha vingut de l'exterior per tal d'ajudar-nos a prosperar, en tots els aspectes. El cas és que, en un principi, tots els Budes estàvem petrificats, erem simples estàtues. La gent vivia sense ordre, sense normes o disciplina, allò era un caos. Fins que es va descobrir que es necessitaven unes pedres màgiques, que s'havien de posar sobre les mans del Buda immòbil.
- He de trobar aquesta pedra màgica per tal de proporcionar la pau a aquell regne, veritat? - va interrompre.
- Exacte, no és una feina fàcil, però sé que amb la teva astúcia i constància ho aconseguiràs. T'ho agrairan eternament, i tu podràs ser feliç a Shanti Vishnu per sempre.
- D'acord, no dubtis que la trobaré, gràcies! Tinc pressa, ens veiem aviat. - i va marxar corrent.

L'Olívia va decidir parar-se a pensar els llocs on podia trobar la pedra. Va arribar a la conclusió que no podia trobar-se entre la civilització, així que va descartar aquesta opció. Tenia la intuïció que es trobaria pels voltants o bé per les muntanyes, així que va emprendre l'excursió tan ràpid com va poder. Passava dia i nit pensant on podia trobar-se aquella pedra. Ja feia tres dies que la buscava, va mirar tots els llocs possibles, però no trobava res. Caminant sense rumb, cansada de tots aquells dies sense parar, per un instant va pensar que no aconseguiria el seu objectiu. Per tal de refer-se i refrescar-se una mica, va decidir fer una capbussada a un llac que havia trobat, feia molta calor i es mereixia aquell descans. Estava tan tranquil·la nedant quan, de cop, va veure una llum brillant sota l'aigua. Va nedar fins que la va trobar i, va descobrir que era la pedra que tant buscava. Una felicitat desconeguda va inundar el seu interior.

Va tornar a Shanti Vishnu i va anar a buscar a Gautama per donar-li la bona notícia, tenia moltíssimes ganes de descobrir com seria viure allà eternament. El Buda la va portar a aquell regne per tal que fos ella qui inserís la pedra màgica al buda petrificat. Així ho va fer, va col·locar aquella pedra sobre les mans d'aquella. Aquell buda immòbil va deixar de ser-ho i aquell regne finalment va trobar la pau eterna gràcies a l'Olívia, aquella noia que havia fet tot el possible per trobar la seva.

PRIMER PREMI EX AEQUO

A partir de 19 anys

Poesia

Ramon Obiol

Female

IV Concurs de Poesia i Narrativa Breu Lletres al Vent 2020

Poesia 6a categoria: a partir de 19 any

Modalitat : poesia

Female

Pseudònim: Laia

"Nada tienen de especial
dos mujeres que se dan la mano
el matiz viene después
cuando lo hacen por debajo del mantel."

Mujer contra mujer (Mecano)

Em tremola l'ànima quan m'acarones el rostre
i s'accelera el cor quan em beses amb tendresa.
No hi ha defici més plaent
que les nostres boques imantades
cercant qualsevol excusa per estimar-nos.

Com un animal en zel
imagino el teu cos nu
amb la pell bruna i libidinosa
dansant al compàs de feréstecs gemecs
i d'un plaer indomable.

I va arribar el dia que em vaig cansar
d'ocultar el nostre amor i disfressar-lo d'amistat.
Amb coratge li vaig plantar cara al destí
perquè t'estimo tal com ets
i perquè ets tal com t'estimo.

Em vas acaronar l'ànima
amb la dolçor dels teus llavis
fins que, a bell doll embadalida
per la sensualitat dels teus gestos
vaig naufragar sense control
pel luxuriós mar dels teus desitjos.

Em vaig enamorar de la tendresa de les teves mans,
d'aquelles mans expertes que recorrien amb sagacitat
cadascun dels porus de la meva pell.

2

Em vaig enamorar de l'avidesa de les teves mans,
d'aquelles mans juganeres i sensuals
que desvetllaven les emocions latents del fons del cor
i que miraculosament et transportaven al paradís carnal.

I amb el pas dels anys
em vaig embadalir del teu amor camaleònic:
alguns cops apassionat i sincer
d'altres bohemí i fugisser.

PRIMER PREMI EX AEQUO

A partir de 19 anys

Poesia

Susanna Rulduà

Simfonia de tardor

Simfonia de tardor

En la quietud del silenci del sotabosc
desdibuixat per la broma,
escolto les bardisses agitar
els moixons busquen arrecera's
ans l'alè de l'hivern llanci glaç.
Veig el brancatge bellugar,
un esquirol hi fa aturada,
I la font de l'Heura on mil fades nues
vesteixen el toll divertides,
joganeres onegen l'aigua del bassiol,
mentre l'arquitectura de la natura broda fils de plata
i l'heura enfiladissa s'arrapa a la roca calcària.
Sota una catifa de fulles daurades
l'arbreda tupida sembla un conte de fades,
creix el fredolíc damunt la pinassa,
i el perfum intens a reïna s'escampa fugisser,
rels profundes de móns interns.
Una flassada d'angora blanca
deixa la Vall d'en Sunyer embolcallada,
l'argent de les fulles omplen el camp,
i al bancal del costat hi reposa l'ametller,
queda nu el seu brancatge
en silenci esguarda la primera gebrada.
I al sud acarats s'estén una catifa rogenca,
són els ceps extenuats que abans del descans
es deixen admirar per última jornada.
I quan arribo lleugera a Puig Cavaller,
el sers em mormola que em deixa contemplar
els pics arrengherats, i la Rocamala,
la Mola dels Buscarons i Santa Bàrbara
refulgen els cims en la remor de l'alba
mentre dues àligues planegen lleugeres,
solquen l'espai, reïnes d'aquestes cingleres.
I quan tingui les cames abatudes pels anys,
i no pugui recórrer aquestes contrades
el teu rostre estimada Terra Alta evocaré
i per sempre en el cor et duré.

Marina

PRIMER PREMI EX AEQUO

A partir de 19 anys

Narrativa

Elena Solé

Temps de retrobaments

Temps de retrobaments.

Lisboa 1820

A Lisboa, el riu és el mar, i el mar és el riu. Aquella tarda, el sol provava de besar l'aigua de l'estuari, i engalanà el cel amb una varietat de colors sorprenent, per conquistar a pleret, aquella barreja d'aigua dolça i salada, indolent i freda. L'astre apropiava la seva escalfor, gairebé extinta a aquelles hores del dia, al mar que no tornaria a veure, fins a la propera albada.

Rosario i la seva filla Manuela, com les altres dones dels mariners, teixien les xarxes que s'amuntonaven al costat del port, que donava a la platja, mentre esperaven el retorn de la barca de pesca que al matí havia partit. Els pescadors embarcaren amb l'esperança de tornar ben carregats amb la captura dels fruits del mar. Com cada dia esperaven tenir un dia afortunat, i alimentar la prole que els esperava a casa. Els temps eren convulsos, el mes anterior havia començat a Porto una revolta, orquestrada per la burgesia, ressentida pels efectes de les invasions napoleòniques i el posterior domini anglès, però el descontentament era sobretot amb la Cort Reial portuguesa, que es traslladà a Brasil l'any 1808, i que a pesar de l'alliberament del país del setge de les tropes franceses, havien decidit no tornar a Portugal. El Rei Joan VI dirigia l'imperi portuguès des de Rio de Janeiro, i la indignació de les elits portugueses creixia amb la pràctica absolutista del monarca. Com en totes les revolucions els qui més patien eren la gent del poble. Els que cada matí havien de llevar-se i lluitar per aconseguir un rosegó de pa, per alimentar, les afamegades boques que els esperaven a casa, i que de revolucions no n'entenien, ni maleïda la falta que els feia.

Començava a fer-se tard. Les dones parlaven fluixet per no dissipar la calma que imperava en aquella hora capvespral. En els seus ulls, però, feien avinent la intranquil·litat que prevalia en els seus cors. La barca, estranyament, trigava més del que estaven acostumades, aquelles dones pacients, confiades, acostumades a patir pel retorn de les naus, un cop finalitzada la tasca que havia començat abans de la primera llum de l'alba. Les altres barques havien anat tornant, i a la platja quedaven les esposes i filles dels mariners no retornats pel seu patró.

En la línia de l'horitzó, ara gairebé imperceptible per la manca de cel·stia, no observaven cap canvi. S'hi deixaven els ulls de tant mirar-la, sense rebre la resposta esperada des de feia estona. El riu-mar amb la seva calma habitual, amagava sota les seves aigües transparents, obscurs secrets, que acreixien el misteri de les seves arcanes entranyes. El crit d'una de les teixidores de xarxes, alertà a totes les presents, la dona assenyalava, la foscó de les aigües. Veieren un objecte que surava en l'aiguabarreig on confluien les aigües del riu amb les de l'oceà.

Van córrer totes cap al lloc on trencaven les onades, observant que aquestes deixaren un embalum, que observat de més a prop, podia arribar a assemblar-se a un cos humà. La manca de les extremitats i el cap d'aquest, no facilitaven la identificació d'aquella criatura esputada pel mar. Algú va avisar uns policies que patrullaven pel port, de la troballa. Quan aquests il·luminaren el cos amb un llum de gas, van poder observar que aquella persona a més de trossejada, estava calcinada per complet. Les poques dones que quedaven a la platja, fugiren esfereïdes. D'altres havien marxat feia estona, en descobrir l'atroç troballa. La gent de mar sempre ha estat supersticiosa, i l'encontre d'aquell cos, no podia ser auguri de cap benastrugança.

La Rosario i la Manuela albergaven en els seus cors l'esperança que en qualsevol moment apareixeria el vaixell de pesca, capitanejat pel seu estimat. La nena mirà la seva mare, semblava que volgués parlar amb ella. La Rosario en el seu si, sabia què li diria la seva filla. L'agafà de la mà, i precipitadament l'apartà del grup de persones que s'havia congregat al voltant del cos sense vida, que jeia sobre la sorra mullada per les onades. No volia que ningú escoltés el que la petita Manuela, anava a etzibar en veu alta. En un racó apartat de la platja, sota la lluna creixent del mes de setembre, la Rosario va cerciorar-se d'una veritat que feia temps que sospitava.

-Mare, al costat d'aquest cos cremat, hi ha l'esperit de l'home mort.- La mare li tapà la boca amb la mà.

-No parlis tan fort, amor meu.- La nena no entenia la seva mare. Ella li havia ensenyat que calia dir la veritat, que no era convenient guardar-se les coses dintre, ...

-Mare.- Insistí la Manuela, ara a cau d'orella de la persona que més l'estimava en aquest món.- Aquell noi m'ha dit que el vaixell que esperem, no arribarà.
-Ho sé filla, jo també l'he sentit. Anem cap a casa.

Barcelona 2010

Els seients de la sala d'espera són curulls, hi ha tanta gent que molts pacients s'han assegut a les escales que porten al pis superior. Estic dreta al costat de la porta de l'oncòloga, la propera visita sóc jo, així m'ho ha indicat la infermera, fa uns deu minuts. S'acosta inexorablement el moment de saber si el tractament al qual he estat sotmesa durant gairebé un any, ha estat suficient per combatre aquest maleït càncer que se'm menja per dintre. Fa estona que no surt ningú del despatx de la doctora Enguix, vint-i-dos minuts i trenta segons, per ser exactes. Miro el mòbil per enèsima vegada des que la senyora amb un mocador al cap i evidents signes d'estar rebent un tractament de quimioteràpia tan agressiu com el meu, ha travessat el llindar de la porta número 265. Tot i l'extrema pal·lidesa de la dona que m'ha precedit en ser visitada per l'experimentada facultativa, evidència que el seu estat de salut no és gaire bo, admeto que el meu aspecte no deu ser gaire millor que el d'ella. I que per molt que m'hagi negat a amagar la meva evident manca de cabell, sota una peça de roba, o d'alguna perruca sufocant i ordinària, hi ha cops que em penedeixo de no poder passar desapercebuda entre la gent que m'envolta.

S'obre la porta de la consulta de la doctora Enguix, sento el meu nom dels llavis de la infermera que abans m'ha anunciat que em preparés per entrar, i em fixo que la pacient que en surt, plora silenciosament, com si ho fes cap endintre. Se m'encongeix el cor, perquè entenc la seva angoixa, el seu dolor i desesperança. M'adono que en uns minuts puc ser jo qui es trobi en el mateix estat, i em penedixo un cop més, de no haver deixat venir al meu marit amb mi, però és que ell sempre va carregat de feina, i aquesta és una visita de control. Li he fet entendre, que no té gens d'importància que ell hi sigui, que jo sóc forta i puc suportar, un cop més, qualsevol notícia que em doni aquella doctora tan jove i agradable. De fet, el Ricard no hi va ser el dia més important i transcendent de la meva vida, estava de viatge de negocis i no ho podia retardar, vaig entrar sola a la consulta i vaig escoltar el dictamen fatídic de la meva malaltia.

Els pares viuen al poble, s'han fet grans de cop, sense donar-me temps a pair que ja no seran mai els mateixos. Havia marxat a estudiar fora, i la meva feina m'impedia anar-los a veure tant com ells haguessin desitjat. Per què estic pensant en els pares? La doctora Enguix rebusca alguna cosa en la pantalla del seu ordinador, aquest condemnat aparell sap més coses de mi, que jo mateixa. Em mira somrient. Llegeixo però, en el seu esguard, que alguna cosa no va bé. No sé si encara està preocupada per la dona que acaba d'abandonar el seu despatx plorant, o ja està centrada en el meu cas. Vull que sigui la primera opció, la que faci que les mans d'aquella metgessa de rostre agradable i sincer, tremolin en agafar el bolígraf que hi ha damunt la taula, i es posi a jugar nerviosament amb el *Bic* de color negre, de tap rosegat. Estic segura que si estès sola, se l'enduria a la boca per clavar-li les dents.

Noto que la meva cama no para quieta. La bossa que tinc a sobre els genolls, es mou al ritme dels espasmes nerviosos, que dominen tirànicament el meu cos. Sento la veu de la doctora: "*Èlia, com anem d'ànims?*" Fa una petita pausa, com per prendre aire- *No tinc bones notícies, ho sento!*". Les meves cames es paren de cop. Vull fer-li preguntes, vull fer-me la forta, vull ... No sé què vull! No sé si em cal seguir escoltant les explicacions tècniques, que en resum el que volen dir, és que el tractament no ha funcionat. Resulta que he estat un any intoxicant el meu cos, passant-les putes, en tots els sentits, per saber que no ha servit de res. Sé que aquella pobra dona no en té cap culpa, però descarrego sobre ella tota la meva ràbia, la meva frustració i desil·lusió. Surto de la consulta, he decidit tirar la tovallola. Renuncio a crear-me noves esperances. No en vull més de consells que avivaran la meva fe en un tractament miraculós, no penso tornar a passar per tot el que he viscut el darrer any, prefereixo morir-me!

Fa setmanes que vago per casa sense saber què fer, cap on vaig i què vull. Li he demanat al Ricard que em deixi sol. No tinc ganes de veure la seva penosa cara, com si l'única víctima d'aquesta situació fos ell. La que s'està morint sóc jo!

Fa gairebé un mes que vaig anar a la consulta de la doctora Enguix, per rebre la mala notícia. El meu cos s'ha anat acostumant a no rebre química i sembla que estic millor. No he tornat al metge, no en vull saber res més de medicina. Sols surto de casa per comprar menjar i no veig a

ningú la resta del dia. Comprovo un cop al dia el meu correu electrònic, no sé ben bé per què. Suposo que és un hàbit que vaig adquirir a la feina, a la qual no he tornat des de fa mesos. Fa uns dies vaig rebre un anunci d'una vident que llegeix les cartes del Tarot per videoconferència. I no sé per quina raó no se'n va del meu cap. Em decideixo a trucar-li. M'ha donat cita per al dijous a les dotze de migdia.

La noia comença a explicar-me el que veu en les cartes que ha anat deixant a sobre de la seva taula. Em sorprèn que sàpiga tantes coses sobre el meu caràcter o les circumstàncies que l'han ordit. Al cap d'una estona arriba on jo volia anar des de bon principi: la meua salut. Em fa una sèrie de comentaris sobre el que hauria de ser, de fer i de combatre. Una de les coses que diu se'm queda gravada en els meus pensaments: *tens l'ànima turmentada i això ha emmalaltit el teu cos*. Em proposa anar a veure una amiga seva, és una dona que es dedica a explorar l'interior de les persones, per guarir els seus cors.

Estic davant la porta de la *remeiadora* de sentiments. Obre una dona d'uns setanta anys, amb el cabell curt i blanc, ulls dolços i somriure captivador. Camina davant meu, pel passadís d'un apartament decorat exquisidament, fins a la saleta on ens asseurem. El seu port és elegant, i la roba que porta, mostra un gust egregi, que no desentona en absolut, amb tot el que ens envolta. Em calmo del meu nerviosisme inicial. La dona amb una veu delicada i ferma, em va descobrint trets del meu passat, que em deixen fascinada. Em mira fixament, amb els seus ulls clars, gairebé transparents, i sembla llegir molt més enllà del cos físic. *Ara, benvolguda nena, farem una meditació, tu no cal que facis res, simplement deixa't portar per les meves paraules. Tanca els ulls. Imagina que estàs en unes escales de marbre. Descendeix per aquestes. Vés baixant, Has arribat a un replà, en aquest hi ha una taula, damunt de la mateixa hi ha una caixeta daurada, dintre hi trobaràs una clau. Agafa-la. I ara, obre una de les portes que tens al teu davant. Un cop l'hagis escollit, travessa-la. Hi ha un immens prat verd, amb un rierol que el creua, apropa-t'hi. En les seves aigües cristal·lines hi veuràs reflectida la teva imatge*. En aquell moment, faig un sospir, he vist un àngel amb la meua cara. Em poso a plorar, emocionada. *Si bonica, ets un àngel, tens molta llum en el teu interior, i no deixes que aquesta t'il·lumini i guï els teus passos. Aquest serà el nostre objectiu: fer-te brillar*.

Surto d'aquella casa mig estabornida. He viscut una experiència màgica, menada per una desconeguda, a la qual a partir d'avui, veure sovint. L'Anna, que així es diu aquella maga dels presagis, em descobreix un món nou, tan extens i profund com la meua pròpia existència.

El meu viatge interior du a perdonar-me, a acceptar-me i estimar la persona que sóc. Trobo a faltar els pares. Vull retornar al lloc on començà tot, estar amb les persones que em van donar la vida, i acabar-la al seu costat.

És asseguda al costat del riu, acaronada per la melodia dels ocells i el vent entre els arbres, que reconec la meua ànima, i puc esbrinar la connexió amb l'esperit de l'Anna. Cada dia medito, tal com ella em va ensenyar. Avui, em ve la imatge d'una dona de Lisboa, la Rosario, que perdé a la seva filla, Manuela. Les dues dones es prometeren amor etern, i sabien que en una altra vida es tornarien a buscar. Truco a l'Anna: *Rosario, sóc la teua filla Manuela*. Ellariu sorollosament, com sol fer. *Em pensava que no ho arribaries a saber mai, t'he anat donant les eines per obrir els teus records, i aquests han transcendit en el temps, en l'espai. T'he estat esperant filla meua. No et pots imaginar la felicitat que sento*. Les llàgrimes rodolen per les meves galtes, gelades pel vent del Pirineu. I tant que sé, com n'és de feliç, perquè jo sento el mateix. Una impressió de plenitud omple la meua ànima, i tot i no saber el temps que em queda en aquest món, em sé feliç pensant que passi el que passi, tornaré a trobar la Rosario, i el que és més important: tornaré a ser.

Han passat anys, des que vaig sortir aclaparada, de la consulta de la doctora Enguix. Els pares han mort. Visc en la nostra casa de Durro, cada dia surto a caminar fins al rierol, i pujo a l'ermita de Sant Quirc per contemplar la bellesa d'aquestes muntanyes, d'aquest món, d'aquesta vida.

PRIMER PREMI EX AEQUO

A partir de 19 anys

Narrativa

Josep Maria Ribes

Ferides internes

Modalitat: Narrativa breu

Categoria: 6a categoria

Títol: FERIDES INTERNES

Psuedònim: Xuse

FERIDES INTERNES

Dimarts, 5 de novembre de 2019.

Resto asseguda davant la fragilitat del mirall, contemplant el pàl·lid color del meu rostre com contrasta amb els matisos de la crua realitat que m'acompanya, dia sí i dia també. Colors pujats d'ansietat, tenyits de tons de dolor alimentats de fúria acumulada i orfes de cap paraula planyent. «De cap o de totes?», massa sovint em pregunto mentre netejo una a una les culpes com aquell qui neteja un got de la vaixel·la. Ni tan sols em puc permetre el luxe de vessar una sola llàgrima per no fer-me sentir la coentor mentre em relisca rostre avall.

De sobte, endinso una mirada trista i freda esquinçada en un sospir que entela la fredor del cristall que m'ensenya com va ser de cruel la darrera posta de sol. Em miro; m'observo; em contemplo, però no, no em compadeixo. No em puc sentir colpidora d'una situació que jo mateixa assumeixo. Em sento petita, minúscula i insignificant. Un inapreciable àtom de sorra escampada per una platja que representa el ball de disfresses de la resta de la humanitat. Cadascú vesteix amb la seva pròpia màscara; n'hi ha d'opakes i d'altres de més transparents, però no deixen d'amagar el que no es vol ensenyar; mirades perdudes en espais definits que obvien la meva xacra. Com se sol dir, «és una més».

Em sento particip d'una importància relativa que tot gira de perspectiva depenent del lloc on es mira. Qui sap de la veritat absoluta, ja que aquesta no sempre respon com s'espera. Als seus ulls o als meus? Tot plegat representa un complicat exercici d'interpretació. Jo, però, m'apropo al perill d'entendre la visió de la força de la llança i la contundència de la més enèrgica raó. El punt de la veritat més autòctona que atorga el dret de sentir-se jutge i cruel executor. El sentit de l'argument més pur que respira en la seva essència sense esdevenir el que envolta al seu costat. Una manera de sentir i d'expressar el que suporta el pes de la raó. Potser tot plegat representa una càrrega massa feixuga per portar tot sol. Potser aquesta premissa pesa massa i realment el que l'exalta és una manera de cridar als quatre vents «et necessito». Llavors és quan abaixo el cap i m'adono que la força no és la que s'acarnissa envers el meu cos de porcellana. La veritable força és el motiu que exercita cadascun dels cops de raó.

Ahir va ser dia d'alcohol. I sé molt bé el que això significa. Set de poder emmascarada entre un grapat de glaçons de gel banyats de líquid pervers. Aquell fluid que es presenta com el meu pitjor enemic. Aquell que dicta sentència, aquell que no entén de

raons. Aquell que agafa les regnes de la situació i ordena la pena de la no compassió. Aquell que minva les càlides mirades i les mostres d'afecte fins que les enterra difuminades darrere de la més maquiavèl·lica inconsciència. Encesa mordassa que encomana la més cruel de les justícies. El so del càstig. Silenci de grillons però ferotges sons de despectives paraules que passen a l'acció.

El meu racó preferit queda com únic testimoni de l'acte del delictes i del lloc del crim. Dues parets fredes formant un angle perfecte de noranta graus sostingudes pel ferm del terra que resta fred com el marbre i impassible com una estàtua sedent, que observa però no diu res. Nues paraules i crits de silenci fugen de raons. Falsos testimonis de masses esdeveniments. Ni tan sols aquell trist espai és capaç d'aixecar la veu per mi. Ni tan sols ell és capaç de rebel·lar-se contra una situació que esdevé com la més habitual de les normalitats. Com puc refiar-me de l'escalfor de casa meua quan aquesta rebutja jugar a favor meu? Un malenconiós angle que tan sols és capaç d'oferir-me l'únic consol d'estendre els seus braços per acollir el meu cos nu d'afecte i vestit pels blaus. Però, malauradament, aquesta mostra de fals conhort no em tornarà la pàl·lida tonalitat del meu rostre. I en ell seguiran brillant les mostres de geni dibuixades en siluetes de colors.

Dimecres, 6 de novembre de 2019

Avui m'ha dit que torna a sortir. Que no vindrà a sopar i que tornarà tard. Com si es tractés de l'espasa del mateix *Dàmocles*, el seu anunci m'ha rebregat el cor com aquell que es desfà d'un embolcall. No sé qui disposa de més força, si la rauxa dels cops que m'origina o la fredor de les seves paraules amenaçant la meua integritat. Sigui com sigui, els meus ulls de terrissa queden escardats un cop més. I ja en van... és igual, a qui importa... Com es sol dir en aquests casos «és una més».

Em quedo perduda enmig de la meua llacuna de sensacions. Com aquell naufrag que, tot i saber que va a la deriva es refugia tot dibuixant cares per tenir algú amb qui parlar i ensinistro el mirall de la vella calaixera per veure si puc arrencar un somriure a la imatge que m'ensenya. Encara que sigui un de sol. Tan sols demano una petita escletxa de llum on aferrar-me. Però avui tampoc he tingut sort i l'espectre que em regala em fa sentir més petita encara.

M'ajupo i recorro al meu "pla B". Obro el tercer calaix, el que conec amb el sobrenom de "*calaix de la màgia*". Allà hi trobo el meu vell estoig de maquillatge. L'obro i busco entre les barres de llavis de colors aquell vermell que resulti més imponent. Començo a repassar el contorn dels meus llavis, mirant de ressaltar les puntes cap a dalt, com si em tractés del mateix *Joker*. Seguidament omplo l'interior amb més vermell, i després més i més. M'impregno els morros amb tant ímpetu que la carn em queda imperceptible. Dono una passa enrere allunyant-me per gaudir d'una millor perspectiva i veig que qui em mira és algú diferent. Descobreixo una princesa que m'encoratja a continuar experimentant aquella metamorfosi. Em torno a apropar al moble i repeteixo el protocol. Aquest cop li toca als ulls. Agafo el llapis que em pot donar una tonalitat més remarcada i tot seguit apropo la punta fins a l'alçada dels iris. Repasso un cop i un altre amb suma cura el perímetre ocular fins

que em dibuixo una mirada guanyadora. Altre cop la mateixa operació, passa enrere per agafar perspectiva i sant tornem-hi. Aquest cop la princesa s'havia convertit en reina. El meu afany per auto conèixer algú que fins ara m'era totalment desconegut m'empeny per recórrer un cop més al meu arsenal de vanitat. Ara tocava el més *difícil encara*. Afrontar les malmeses galtes. Vaig a la recerca del color més pàl·lid de maquillatge que puc trobar per fugir de qualsevol semblança amb la realitat. Agafo l'espongeta i la tenyeixo amb el color de la puresa per tal que quedi ben impregnada. A continuació acluco els ulls i faig un exercici profund de respiració per cercar al meu interior la força i el valor necessari, que em fa falta per encarar la batalla contra la mostra del darrer atemptat. Apropo la substància fins al meu rostre i el començo a acaronar formant petits cercles. El sentiment de dolor que percebo en fer-ho no impedeix, però, que continuï assolint les circumferències perfectes al voltant de les galtes. Lentament aquelles senyes morades van perdent força assolint una puresa de divina tonalitat. Retorno per les meves passes i recupero la millor panoràmica. «Ara sí, el blanc és perfecte», em dic a mi mateixa. En aquell instant la imatge de la reina fa un exercici d'ascensió meteòric per assolir la més alta divinitat i es converteix en deessa.

Cada cop falta menys per la metamorfosi final. Però encara resta la cirereta del pastís. Accedeixo novament al meu arsenal i agafo l'esmalt roig encès per enllustar les ungles de mans i peus. Una a una totes van tastant les càlides passades d'aquell *pinzellet* que les va recorrent amb pura precisió. Primer començo per les extremitats més inferiors. M'assec a un petit tamboret que utilitzo habitualment per calçar-me i tot seguit m'ajupo fins a terra per començar la litúrgia. Un cop tinc les ungles dels peus tenyides de passió accedeixo a les mans. Primer la mà esquerra; dit petit, anular, dit del cor, índex i finalment el polze. Seguidament la mateixa operació amb la mà dreta però amb sentit invers; dit gros, índex, dit del mig, anular i finalment el més menut.

Espero pacientment a què la pintura s'eixugui tot ajudant al procés amb moviments circulars de canells per afavorir l'asseccament. Al cap d'escassos minuts sembla que l'exercici ha tingut efecte i observo com les meves extremitats brillen més que mai, vestides d'absoluta valentia. Ara sí, la meva mutació ha assolit la seva fi. Aquella figura divina s'havia esdevingut terrenal de cop, això sí, amb la particularitat d'haver-se convertit en senyora de la batalla. Les pintures de guerra acaben d'engendrar l'heroïna adormida que duia dins. Impol·luta de qualsevol sentiment de derrota tanco els punys de les mans mirant a terra com acte de rebel·lia. Alço el cap mirant al sostre com acte de punt honor. Eixampla la forma de Joker dels meus llavis per originar un amenaçador somriure. Per fi aquella nota d'intrèpida virtut que divagava perduda per qui sap on, caminant en cercles sense un punt on arrelar-se, s'esdevé en fruit del coratge per afrontar la més gran de les batalles i erigir-se victoriosa. El triomf contra la meva llosa. «El jo contra el meu jo». El pitjor malson que es pot tenir; ser i sentir-se esclau de la teva pròpia pena i entendre la condemna com el resultat més assumit. Fins ara aquesta havia estat la meva pròpia presó, i els barrots de la por a la culpa no em deixaven veure l'exterior. Però ara alguna cosa ha canviat. Continuo dins del mateix calabós, però ja no tinc cap obstacle que m'impedeixi veure la claror del dia.

Potser no tinc les armes necessàries per lliurar una batalla que se m'esdevé com massa arriscada, però encara que sigui per un cop, avui em sento victoriosa de la meva lluita interna. Avui he guanyat. Avui em sento amb la suficient fermesa per erigir-me com a

víctima i assumir amb absolut coratge que sí, que sóc una víctima de violència. Sóc víctima de violència de gènere. I sí, malauradament en sóc «una més». No deixa de ser curiós que la meva primera victòria arriba just en el moment en què assumeixo la derrota. Aquesta és i ha de ser la meva força per convertir-me en heroïna.

Són quarts d'onze del vespre. Resto immòbil, com paralitzada. Fa més de dues hores que estic asseguda en el meu racó de pensar. Tot plegat em sento com un vedell que resta esperant a les portes del seu destí en qualsevol escorxador. El meu botxí tenia raó. «No m'esperis per sopar», m'ha dit. I no, no ho he fet pas. Alço el cap i miro l'hora. El rellotge de paret m'assenyala que passen deu minuts de les onze. «Fa tard», penso ingènua de mi, com si li hagués de retreure la seva falta de puntualitat.

De sobte, una estranya força m'empeny per deixar aquella cantonada i em transporta fins darrere dels finestrals. Eixugo amb la mà els vidres embafats tot cercant un forat a l'exterior. El cel és ben fosc i ple de núvols, sembla l'escena d'una pel·lícula de por de sèrie B on gairebé sempre la imatge precedia alguna desgràcia. Baixo la mirada buscant el carrer i veig que està tot ben moll, com acabat de ploure, de fet encara queia del cel alguna gota despistada que es feia la romancera. L'estampa de film turmentós torna a agafar protagonisme arran del vapor que emana l'humit asfalt, assolint un curiós contrast de fosques i misterioses tonalitats que juguen amb la simfonia de colors dels llums de neó dels edificis i l'efecte dels fars dels cotxes, quan es reflecteixen amb els tolls d'aigua. Tot plegat fa que la postal guanyi un punt de bucòlica. Soltadament, apareix en escena una imatge que sembla trencar el punt de misticisme. De lluny es veu un vianant que avança lentament amb passes descompassades. Em crida l'atenció la manera en què transita, el peu dret sobre la vorera i l'esquerra trepitjant carrer per on circulen els vehicles. Al cap de poques passes són els dos peus que es posen al mateix nivell i deambulen l'un al costat de l'altre pel ferm, i tot seguit tornen a ascendir a la vorera. De sobte, just en passar per davall d'un fanal reconec la fesomia del personatge. És ell, el meu *Dàmocles*. Per la manera en què erra dedueixo el seu estat d'embriaguesa absoluta i tots els meus pitjors presagis se'm venen a sobre. Però inesperadament, presencio com una mala passa seva em juga la millor de les passades. Sembla com si el destí hagués sabut interpretar la meva muda pregària i el fes ensopegar amb les seves pròpies passes per precipitar-se contra un dels cotxes que circulava a tota velocitat pel carrer. A poder ser, pel vehicle que precisament transités a més alta velocitat, per tal de fer més letal l'impacte. L'escena va ser contundent. I ni la frenada de l'infractor va poder alleugerir la potència en què *Dàmocles* va sortir disparat per sobre el capó per anar a parar al mig de la calçada. El xerric de les rodes va ser l'únic xiscle que es va poder sentir en aquell instant. El meu es va quedar enfonsat ja fa molt de temps entre els molts hematomes que duia. No em va sortir ni la més mínima mostra de sentiment. Aleshores, vaig recuperar la perspectiva de la postal amb tota la seva esplendor, ara sí, ara ja és perfecta. Li faltava el vermell.